

saa unyttige Personer, der ovenikøbet gjordes til Genstand for en ærefrygtsfuld Tilbedelse, dyrkedes som en Slags benaadede Væsener, der levede i hemmelighedsfuld Forstaaelse med de styrende Verdensmagter. Og det bidrog nu ikke til at formilde ham, at han mellem disse unge Fyre, der sad dér i genial Dvaskhed og rugede over deres indre Aabenbaringer, havde faaet Øje paa den øltrinde Akademielev, som i sin Tid havde lokket den røde Lisbeth fra ham, et pur ungt Menneske i hans egen Alder, der allerede havde vundet Navn og Berømmelse ved at male en gammel Vejrmølle og et »aandfuldt« behandlet Lerfad med Kartoffelskrællinger.

Fritjof havde løftet sit Glas og udbrød nu:

»Ja! Leve Industrien! Op med de stinkende Fabriksskorstene, og Vorherre forbedre vort Kloak-system! Sig mig, unge Mand, har De egentlig nogensinde rigtig set, hvordan den ser ud, en saadan nymodens Lyksalighed, fabrikeret paa Maskine? Tjen mig i en Dag at ulejlige Dem ind i en af vore Smaagader og se paa den kælderblege Yngel, der vrimler dér som Midder i en raadden Ost, . . . eller gaa for den Sags Skyld lige saa gerne ind i de fine Røver-Kvarterer, op til Millionær-Jøderne med deres laskede Fruentimmer . . . Raaddenskab over det hele, min Ven! Aa, Gud hjælpe os! Og det skal kaldes for Fremskridt! Det skal være Nytte-Videnskabens Vel-